

Nadia (Elena) Ciobotaru s-a născut pe 18 septembrie 1975, a absolvit Facultatea de Filosofie la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“ din Iași, iar apoi și Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației. A profesat câțiva ani în învățământul primar și, în acest context, a încercat să le insuflă elevilor pasiunea pentru citit. Fiind ea însăși o cititoare pasionată și petrecând foarte mult timp printre copii de diferite vârste, scrisul romanelor pentru copii și adolescenți a venit oarecum de la sine.

Volumul *Născuți în spațiu* a câștigat premiul pentru secțiunea 14 ani + la ediția a VII-a a Trofeului Arthur.

NADIA CIOBOTARU

Născuți
în
spațiu

arthur

Redactori: Diana Zografi, Lavinia Mihók
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Marta Crețu

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României.

ISBN: 978-630-321-881-6

comenzi@editura-art.ro
www.editura-arthur.ro

© Editura Arthur, 2025

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

De la parter venea un miros îmbietor de clătite, ceea ce o făcu pe Rain să se grăbească, coborând scările în fugă. Pe măsură ce se apropia de bucătărie, începu să încetinească. Îi auzea pe bunici vorbind. Vorbeau despre ea. Se opri în prag. Nu o auziseră venind. Poate și fiindcă volumul radioului era destul de tare.

Noah, fratele ei geamăn, era și el în bucătărie, jucându-se pe telefon. Nu era atent la ce spuneau bunicii. După cât de des își ducea mâinile la frunte, părea să aibă din nou una dintre frecventele lui dureri de cap. Îl văzu băgând mâna în buzunar și scoțând flaconul cu medicamente contra durerii, luând o capsulă, aruncând-o apoi în gură și sugând-o ca pe bomboane. Făcuse toate astea în mod automat, fără să-și ia ochii din telefon.

— Mă îngrijorează, spunea bunica în timp ce aranja farfuriile pe masă. Nu se întâlnește cu nimeni, nu iese nicăieri, nu scoate un sunet. Nu se poate să mai continue așa. Au trecut deja mai bine de două luni de când refuză să vorbească. Se poartă de parc-ar fi mută cu adevărat!

— Bine măcar că nu mai inventează cine știe ce ciudățenii, spuse bunicul calm, curățându-și pipa. Acum pare să se fi liniștit. Nu mai are tot timpul privityrea aia îngrozită.

— Nu știu ce să zic, spuse bunica gânditoare, oprindu-se o clipă din ce făcea. Încă mai doarme noaptea îmbrăcată în

hanorac și cu pantalonii ăia de armată cu multe buzunare. Habar n-am ce ține în buzunarele alea. Am întrebat-o, dar n-a vrut să-mi spună. Și doarme și cu adidașii în picioare. Uneori chiar cu bocancii. Pur și simplu nu e normal! Mai ales la vârsta ei! Adăugă oftând din greu. Mă gândesc s-o trimitem din nou la psiholog.

— Dacă tu crezi că asta trebuie făcut, n-am nimic împotrivă, răspunse bunicul, ridicându-se să ia ceva din frigider. Rain! spuse el clipind surprins când o văzu în prag.

— Scumpo, spuse și bunica, întorcându-se spre ea, vino și te așază la masă! Am făcut clătitele tale preferate.

Rain se așază, îmbufnată, gândindu-se ce să facă. Era exclus să mai meargă la psiholog. Știa că oricum n-ar avea niciun rost. Nici psihologul și nici nimeni altcineva nu credeau că ea nu mai poate vorbi. Toți erau convinși că se preface. Nu au crezut-o nici când le-a explicat, în scris, motivul care a făcut-o să amuțească. Din contră, atunci când le-a spus asta, s-au uitat la ea ca la o nebună. Iar psihologul, în deșteptăciunea lui uriașă, după ce a rumegat câteva minute spusele ei, a hotărât pur și simplu că ea inventase toată întâmplarea și că mușenia ar fi fost benevolă. Adică ea ar fi ales să nu mai vorbească pentru ca povestea pe care o inventase să pară cât mai credibilă.

Ce mai putea spune după un astfel de diagnostic? Nimic, altfel risca să fie considerată cu adevărat nebună și internată la balamuc. Prefera să țină în ea groaza pe care o trăise în urmă cu două luni, coșmarurile pe care le avea de-atunci și, mai ales, frica teribilă că ce i se-ntâmplase s-ar putea repeta oricând. Iar de dormit fără hanorac și fără papuci în picioare nici nu se punea problema.

Își burdușise buzunarele cu tot felul de articole de supraviețuire: telefon, briceag, bani, batoane proteice,

busolă, un mic recipient cu apă, șervețele. Nu mai voia să fie luată pe nepregătite, cum se-ntâmplase în urmă cu două luni. Era destul de incomod să doarmă cu toate lucrurile acelea prin buzunare, dar în ultimele zile reușise să-și găsească anumite poziții în care să n-o înghiontească prea rău.

Își dădu seama că ceilalți se opriseră din mâncat. Bunicul vorbea la telefon, iar bunica și Noah erau atenți la el.

— Ce e? întrebă bunica neliniștită după ce bunicul își încheie conversația.

Bunicul scoase un oftat prelung. Nu răspunse imediat. Părea stresat. Se ridicase de la masă și se plimba agitat prin bucătărie. El, care de obicei era foarte calm! O singură dată îl mai văzuse Rain așa de agitat: în urmă cu un an și jumătate, atunci când a trebuit să-i anunțe pe ea și pe Noah că părinții lor muriseră într-un accident de mașină. O perioadă după aceea, Noah și bunica au mers în fiecare seară să-l aducă de la cărciumă, el fiind prea beat să vină singur. Asta a durat câteva săptămâni, apoi și-a revenit. Nu l-a mai văzut beat de atunci. Acum, aproape că se temea să audă ce are de zis. Vedea că și bunica e stresată, dar nu-l îboldea să vorbească. Aștepta să înceapă el atunci când va fi pregătit.

— Am vorbit cu căpitanul Miller, răspunse el într-un târziu, trecându-și cu nervozitate degetele prin mustața căruntă. A sunat să ne spună că noaptea trecută au dispărut niște documente importante care au aparținut părinților voștri, adăugă el privind spre Noah și Rain. Ceva legat de nașterea voastră. Și că informațiile astea vor fi difuzate la principalele știri ale zilei.

— Știrile încep în câteva minute, replică bunica buimăcită, uitându-se la ceasul de pe peretele bucătăriei.

Rain îl cunoștea pe căpitanul Miller. Toți din familie îl cunoșteau. Fusese prietenul cel mai bun al părinților ei. O prietenie care începuse în copilărie și continuase apoi până la moartea părinților. Căpitanul Miller era astronaut, așa cum fuseseră și părinții ei, și lucra în cadrul NASA.

— Nu văd de ce ar fi așa o știre importantă nașterea noastră, spuse Noah neîncrezător. Mai ales că au trecut paisprezece ani de atunci.

— Și eu cred că n-ar trebui să ne facem griji, spuse bunica pe un ton calm. De-a lungul anilor au fost o mulțime de speculații pe tema asta și, până la urmă, toate s-au dovedit a fi doar invenții ale jurnaliștilor.

— Căpitanul Miller se teme că de data asta ar putea fi ceva serios și că ar fi mai bine ca Noah și Rain să fie duși într-un loc sigur, spuse bunicul.

— Ceee?! exclamă Noah surprins. Nici nu mă gândesc.

Rain scutură puternic din cap, fiind de aceeași părere cu fratele ei. Nu voia să plece nicăieri. Asta ar mai fi lipsit, să plece într-un loc nou! Nici vorbă!

— Să vedem mai întâi ce-or să dea la știri, și-apoi o să ne facem o părere, spuse bunica împăciuitor, făcându-le semn să meargă cu toții în living, unde se afla televizorul.

După câteva știri obișnuite, urmă cea care îi interesa pe ei. Și era de rău. Un rău destul de nasol.

— Cum îndrăznesc să facă asta? exclamă bunica după câteva clipe, arătând furioasă cu degetul spre imaginile ce rulau pe ecran.

Calmul îi dispăruse cu totul. Rain își spuse că dacă bunica ar fi avut în acel moment o armă în mână, ar fi folosit-o să tragă cu ea în ecran. Așa era de furioasă.

— Nenorociții! exclamă și bunicul, la fel de nervos. N-au dreptul să difuzeze imagini cu Rain și Noah fără acordul nostru. Îi vom da în judecată.

— ...Acestea sunt imaginile originale de la momentul nașterii gemenilor Noah și Rain Turner, în urmă cu paisprezece ani, spunea o jurnalistă arătând spre imaginile respective. Nașterea lor a fost un experiment secret al NASA, Noah și Rain venind pe lume în timpul misiunii în spațiu a părinților lor, celebrii astronauți Michelle și Matt Turner.

De-a lungul anilor, atât părinții copiilor, cât și NASA au negat în permanență că nașterea ar fi avut loc în spațiu. Acum ce vor mai spune? Michelle și Matt Turner nu mai sunt în viață ca să mai spună ceva, dar NASA ar face bine să vină cu un răspuns credibil cât mai curând.

Noah și Rain au în acest moment paisprezece ani și nimeni nu știe nimic despre viața lor. Nu știm dacă experimentul nașterii le-a schimbat în vreun fel aspectul sau comportamentul. Și...

Rain privea înmărmurită imaginile care rulau pe ecran. Ea și Noah, abia născuți, pluteau într-o încăpere fără gravitație. Își vedea și părinții, care erau foarte emoționați. Mama plângea, iar lacrimile se îndepărtau de obraji ei, plutind prin încăpere ca niște mici cristale zburătoare.

— La naiba cu asta! izbucni bunicul furios, închizând televizorul și aruncând telecomanda tocmai în capătul celălalt al încăperii, unde se făcu țândări.

Rain îl auzi și pe fratele ei scoțând un „Fir-ar!”. Bunica nu spunea nimic. Înțepenise cu privirea la ecran. Rain privea tulburată de la unul la altul, încercând să digere ceea ce tocmai văzuse și auzise.

Până la urmă, zvonurile cu privire la nașterea lor se dovediseră a fi adevărate. Ea și Noah chiar se născuseră în spațiu. Ceea ce însemna că datele trecute în certificatele lor de naștere erau în întregime niște falsuri. Oare la ce vor duce toate astea?

— De ce au mințit mama și tata? întrebă Noah, mergând agitat prin cameră. De ce nu ne-au spus măcar nouă adevărul?

În mintea lui Rain se produse un declic. Înghiți în sec. Poate că ce i se întâmplase avea legătură cu faptul că se născuse în spațiu.

Îl privi pe Noah. Oare i se întâmplau și lui chestii pe care nu le putea controla? Probabil că nu. Mai ales dacă se gândea cum a reacționat atunci când i-a povestit ce i se întâmplase. A izbucnit pur și simplu în râs, spunându-i că nu e întregă la minte. Asta, în primă fază. Au urmat altele. Când a fost conștient că ea chiar nu mai vorbea, i-a spus că dacă nu încetează cu „porcăria aia de muțenie“, o să-și piardă toți prietenii. Ceea ce a fost adevărat. A durut-o când ceilalți s-au îndepărtat încet, încet de ea. Dar cel mai tare a durut-o că Noah le-a copiat comportamentul. În ultimul timp nici măcar nu o mai întreba dacă vrea să iasă și ea împreună cu el și cu grupul la film sau la un volei pe plajă. Pleca singur.

Încă o mai durea, dar nu asta era important acum. Se gândea la ce aflase. Se întrebă dacă nașterea lor neobișnuită le afectase în vreun fel înfățișarea. Ea și Noah semănau foarte mult unul cu altul, dar nu erau gemeni identici. Amândoi aveau ochii gri-verzui, ca ai mamei lor, părul mai mult șaten decât blond, cu deosebirea că părul ei era drept, ca al tatălui lor, iar al lui Noah era cârlionțat, ca al mamei. Ea avea părul lung, ținându-l mai tot timpul în două cozi împletite, așa cum îl ținea și acum, în timp ce Noah și-l

tundea o singură dată pe an, înainte de începerea școlii. Acum nu și-l tunsese încă și era lung până la bărbie. Un lung zbârlit.

Amândoi erau înalți. Mai înalți decât majoritatea copiilor de vârsta lor. Dar și tatăl lor fusese înalt, așa că nu putea să spună că înălțimea lor peste medie s-ar datora nașterii în spațiu. Doar dacă vor crește și mai mult.

— Dumnezeule, exclamă bunica, ce e cu mulțimea asta de mașini în fața casei noastre? Sunt cel puțin douăzeci și par să mai vină. Au umplut toată strada.

— Jurnaliști! răspunse bunicul nervos, scuișând cuvântul. Căpitanul Miller se aștepta la asta și a spus că deocamdată să nu vorbim cu ei și nici cu nimeni altcineva. O să vină în curând câteva echipaje de poliție pentru a-i ține în frâu.

În următoarele ore s-au simțit ca sub asediu. Erau prizonieri în propria locuință. Nu puteau ieși nici măcar în curte. Au fost nevoiți să-și închidă și telefoanele. Tot felul de oameni de care nu auziseră în viața lor voiau să le vorbească, voiau să afle tot felul de lucruri despre ea și Noah. Singurul telefon rămas deschis era al bunicului, care ținea legătura cu căpitanul Miller și cu un reprezentant al NASA. Acesta din urmă – un anumit domn Leroy – anunțase că va sosi acasă la ei în cel mai scurt timp pentru a decide ce declarații urmau să dea în fața presei.

Era aproape miezul nopții când au ieșit cu toții pe terasa din fața casei. Rain nu vedea nimic din cauza reflectoarelor puternice ale jurnaliștilor.

— De ce ați ascuns că nașterea gemenilor Turner a avut loc în spațiu? a fost prima întrebare a jurnaliștilor.

Nu doar jurnaliștii voiau să obțină răspuns la întrebarea asta. Și Rain voia. Și era convinsă că și Noah aștepta cu sufletul la gură răspunsul domnului Leroy.

— E un răspuns foarte simplu, spuse domnul Leroy zâmbind, părând foarte în largul lui. A fost dorința lui Michelle și a lui Matt. Și-au dorit ca fiul și fiica lor să aibă o copilărie normală, asemeni celorlalți copii, și nu s-ar fi întâmplat acest lucru dacă s-ar fi știut despre nașterea în spațiu.

— Și copilăria lor chiar a fost una *normală*? insistă un alt reporter, subliniind malițios cuvântul *normală*. La urma urmei, acești copii nu s-au născut deloc în condiții obișnuite.

— Răspunsul e în fața voastră. După cum vedeți, nici Noah, și nici Rain nu arată altfel decât copiii născuți pe Pământ, răspunse domnul Leroy arătând cu mâna spre ei doi. Sunt doi adolescenți obișnuiți, merg la o școală publică, au hobbyuri specifice vârstei lor și...

„Vezi să nu fim doi adolescenți obișnuiți!“ mormăi Rain în sinea ei. În mod sigur, un adolescent obișnuit nu ar fi trecut prin ce a trecut ea. Bine că nu putea vorbi, altfel ar observa căscându-se niște ochi cât mingile de volei dacă le-ar povesti ce i s-a întâmplat. Înainte să știe că s-a născut în spațiu, toți au crezut că vorbea aiurea, dar acum era sigură că până și psihologul s-ar gândi de două ori înainte să decidă că ea a inventat toată povestea.

— Bine că s-a terminat! spuse bunica oftând obosită după ce au răspuns la toate întrebările jurnaliștilor. Sper ca de-acum să ne lase în pace ca să ne putem vedea de viața noastră.

Doar că speranța bunicii a fost în zadar. Telefoanele continuau să sune, mașinile jurnaliștilor nu se mișcaseră din fața casei, iar imagini cu Rain și Noah erau date zilnic la știri.

Mai mulți colegi de-ai lor de școală, precum și unii vecini, le povesteau jurnaliștilor tot felul de amănunte din viața ei și a lui Noah. Majoritatea erau invenții sută la sută. De exemplu, o vecină le-a spus că, în unele nopți, la ea în curte apar doi strigoi care par să semene cu Rain și Noah; iar o fostă colegă de-a lui Rain de prin clasa primară, de care și uitase, a povestit că în urmă cu mai mulți ani, pe când se aflau într-o tabără școlară și dormeau amândouă în aceeași cameră, s-a trezit într-o noapte și a văzut-o pe Rain zburând prin încăpere. Da, putea să jure că mâinile lui Rain se transformaseră în aripi, iar pe corp îi crescuseră pene. Și povești de genul acesta continuau să apară zi de zi la televizor.

Cel mai nasol era că vacanța se termina peste câteva zile, iar bunicii își făceau griji că ea și Noah nu vor putea merge la școală fără a fi urmăriți de jurnaliști.

— Ne e teamă și că ați putea să fiți răpiți de cine știe ce dezaxați periculoși, le spuse bunica îngrijorată în timp ce lua masa de seară.

— Am vorbit cu căpitanul Miller, interveni bunicul după ce avu un schimb de priviri cu bunica, și am ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi să plecați o perioadă de-aici. Doar până se mai liniștesc apele, adăugă văzând că Rain dădea puternic din cap că nu vrea să plece, iar Noah vocifera nervos.

— Căpitanul Miller a reușit să vă înscrie la o școală sigură, continuă bunica. Ne-a asigurat că niciun jurnalist nu va putea pătrunde acolo.

După felul calm cu care vorbea, părea să se fi gândit mult la ideea asta cu plecatul. La fel și bunicul.

Rain bătu din picioare, furioasă că nu putea să spună ce gândea. Nu voia să plece. Sub nicio formă nu va face asta! Nu, pur și simplu nu!

— Mergem la o școală militară? răbufni Noah furios, după ce căpitanul Miller le dăduse vestea, la câteva secunde de la urcarea în elicopter.

Un elicopter cu însemne militare, la fel ca avionul în care fuseseră aduși până acolo. Li se spusese că nu aveau cum să zboare cu un avion obișnuit. Nimeni nu trebuia să afle unde erau duși.

Nu comentase asupra măsurilor de siguranță luate, fiind chiar bucuros că în felul acesta nu mai trebuia să răspundă întrebărilor supărătoare ale jurnaliștilor. Dar asta nu însemna că era de acord să meargă la o școală militară. Chiar deloc. Auzise că-n școlile acelea era mai ceva ca la pușcărie. În plus, bunicii nu le spusese nimic despre vreo școală militară. Însemna că fuseseră mințiți. Și asta îl înfuria la culme.

— Nu mergeți la o școală militară, ci la o școală înființată de NASA, răspunse căpitanul Miller pe un ton dojenitor, de parcă le-ar fi vorbit unor copilași de grădiniță. În loc să vă plângeți, ar trebui să săriți în sus de bucurie că veți învăța acolo. Viitorii voștri colegi au trebuit să facă față unei selecții extrem de dure, ca să poată fi acceptați. Un an a durat selecția lor. Și din mii de copii câți s-au înscris, doar douăzeci au îndeplinit toate condițiile cerute. Sunt niște copii de-a dreptul geniali.

Lui Noah îi căzu falca.

— Vreți să spuneți că ne-ați înscris la o școală de genii? urlă el atât de nervos, că-i venea să pocnească pe cineva. Ce să facem noi acolo? Nici eu, și nici Rain nu suntem genii. Vreau să ne întoarcem imediat! Nici nu mă gândesc să merg la o astfel de școală.

O școală cu copii supradotați era mai rea până și decât o școală militară. Vor fi proștii clasei.

— Îmi pare rău, Noah, dar nici tu, și nici Rain nu aveți de ales. Le-am promis bunicii voștri că voi găsi o școală în care să fiți în siguranță și Colegiul NASA e singurul capabil să vă ofere asta, spuse căpitanul Miller afișând o privire inflexibilă, apoi își așeză căștile pe urechi, făcându-le semn să tacă.

Îl auziră cerând permisiunea de decolare.

Noah izbi cu pumnii în cotierele scaunului până ce îi amorțiră mâinile de durere. În același timp, își ținea dinții încleștați pentru a nu da drumul șuvoiului de înjurături ce-i stăteau pe limbă.

Pe scaunul alăturat, sora lui începuse să se agite, gesticulând, la fel de furioasă ca și el. Spera să nu facă o criză de nervi, așa cum se întâmplase înainte de a pleca de acasă. Nu credea că mai are răbdarea necesară să suporte așa ceva. Nici el nu fusese de acord să plece, bineînțeles că se revoltase și făcuse scandal. Dar, în final, a trebuit să cedeze în fața argumentelor aduse de bunici. Aceștia se temeau cu adevărat că el și Rain ar putea fi răpiți. Din ziua când filmulețul cu nașterea lor a fost dat la știri, nu au mai putut ieși nicăieri. Casa era tot timpul supravegheată de jurnaliști și de tot felul de curioși, iar unul dintre ei a avut tupeul să se cațere într-o noapte în nucul din fața ferestrei camerei lui Rain. A filmat-o cu o cameră cu infraroșii și imaginile au fost date la televizor. Nu se vedea mare lucru

în imaginile acelea, dar bunicul s-a înfuriat atât de tare, încât a tăiat nucul cu drujba. Și nu doar nucul. A tăiat toți copacii din curte. În timpul acesta, bunica a plâns, privind neputincioasă cum cădeau copacii la pământ unul după altul. Erau copacii plantați în primul lor an de căsnicie. În ziua aceea, Noah a încetat cu văicărelile legate de plecare. Nu doar el avea probleme, nu doar el suferea. Mai erau și alții în aceeași situație. Poate chiar într-una mai rea. Dar chestia asta cu școala de genii îl scotea serios din sărite. Cum de au putut bunicii să fie de acord cu așa ceva? Știau foarte bine că el și Rain nu sunt genii. Amândoi învățau bine, nu aveau probleme din punctul acesta de vedere, dar de la asta și până la geniu era cale lungă. Nici măcar nu se apropiau de așa ceva. Oftă, încercând să se gândească la ce putea face în situația dată. Momentan, după cum se arătau lucrurile, nu prea era mare lucru de făcut. Dădu încă un pumn în cotiera scaunului. La naiba cu școala de genii! La naiba cu toți jurnaliștii! Și la naiba cu nașterea în spațiu, motivul adevărat pentru tot ce li se-ntâmpla în momentul de față.

Oare la ce s-au gândit părinții atunci când au luat decizia de a aduce pe lume doi copii în condițiile acelea? Și de ce nu le-au spus nimic despre asta? Mai dădu un pumn în cotiera scaunului. Mama și tata erau morți și n-aveau cum să-i răspundă la întrebări. Nu le spusese nimic nici bunicilor. De ce au preferat să țină totul ascuns? Nu le-a trecut prin minte că odată și odată adevărul tot va ieși la lumină? Dovadă stătea filmulețul care ajunsese prin nu se știe ce mâini la postul de televiziune.

Rain îl înghionti în umăr. Se-ntoarse și văzu că plânse. Ce surpriză! De două luni și ceva de când făcea pe muta, izburca în plâns de la orice. Bunicii erau teribil de

îngrijorați în ce privea comportamentul ei. Nu înțelegeau de ce se schimbase dintr-odată. Nici el nu înțelegea. Dintr-o fată veselă, isteată și prietenoasă se transformase într-o mută plângăcioasă. Iar chestiile nebunești despre care insistă că i se-ntâmplaseră erau atât de... fantasmagorice, încât niciun copil de grădiniță nu ar fi luat-o în serios. De fiecare dată când prietenii îl întrebau de ce se poartă Rain în felul acela, îi era și jenă să le explice. Ce-ar fi putut să le spună? Că soră-sa înnebunise?

Psihologul le spusese lui și bunicilor să aibă răbdare cu ea, că-și va reveni. Că mușenia și chestiile fanteziste pe care le spune sunt doar toane care vor trece în câteva zile. Problema era că trecuseră deja vreo zece săptămâni, iar toanele nu dispăruseră. Ce Dumnezeu se va face ea la școala asta de genii, dacă nu scoate niciun sunet? Sau și mai rău, dacă va povesti și aici ce le povestise lui și bunicilor? Își trecu mâna peste față. Nici nu voia să-și imagineze cum va fi privită. Iar el era fratele ei. La fel îl vor privi și pe el?

Fata îi întindea telefonul, arătându-i pe ecran mesajul pe care-l scrisese. Și asta era o problemă. De când devenise mută, comunica prin scris. Psihologul le ceruse însă să-i ignore felul acela de comunicare pentru a o forța să vorbească. Of! se enervă el din nou. Avea paisprezece ani, și nu patru. Ce o apucase dintr-odată?

Refuză să citească ce scrisese.

— Ai face bine să reîncepi să vorbești! îi spuse. Și să termini cu nebuneala asta! După cum vezi, mergem la o școală de genii. O să fie superdistractiv să fim idioții clasei!

Rain gesticulă, insistând să-i citească mesajul, iar când o refuză, îl pișcă de braț.

— Lasă-mă odată-n pace! îi strigă. M-am săturat să-ți suport toanele! De o vreme nu-ți pasă decât de tine. Bunicii

sunt bolnavi de îngrijorare din cauza ta, iar tu continui să te prefaci că ești cine știe ce personaj dramatic dintr-un film de doi bani. E timpul să renunți la jocul ăsta! Poate nu ești conștientă, dar lumea noastră tocmai a fost dată peste cap.

Fata începu să plângă. Din nou. N-avea decât. Era timpul să se trezească la realitate.

Își frecă fruntea cu degetele. Avea o durere cruntă de cap. Durerile acestea le avea aproape de când se știa. Nu se găsisese o cauză a lor. Se căută prin buzunare, încercând să găsească flaconul cu medicamente. Da, bună treabă! Își uitase medicamentele acasă, iar acum va trebui să suporte durerile înfiorătoare.

— Sunteți în regulă? îi întrebă căpitanul după ce ridicase elicopterul în aer și părăsiseră aeroportul.

Noah îl ignoră. I se părea o întrebare de-a dreptul tâmpită, dată fiind situația. Cum să fie în regulă să aibă colegi douăzeci de genii?

— Suntem aproape. În câteva minute vom ajunge la școală, spuse căpitanul binedispus. Dacă vreți, o să survolez zona pentru a vedea clădirile și zidul ce-mprejmuieste teritoriul școlii. Ce ziceți?

Noah nu-i răspunse. N-avea niciun chef să vadă școala. Nici de sus, și nici de jos. Știa deja că avea s-o urască. De când cu filmulețul despre nașterea în spațiu, toată viața lui fusese dată peste cap, iar el, fir-ar să fie, nu avea niciun control. Fusese obligat să plece de acasă, să-și lase în urmă prietenii și colegii de școală, iar acum i se spusese că va învăța la o școală de genii afurisite. Deja îi ura.

— În interiorul Colegiului NASA se poate intra fie aerian, cu elicopterul, așa cum facem noi acum, fie printr-un tunel secret, la care doar cei care lucrează în școală au acces. În rest, nimeni altcineva nu poate pătrunde aici

decât după ce e verificat la sânge. Veți fi în siguranță. E singura școală care vă poate oferi așa ceva, continuă să spună căpitanul Miller.

Noah strânse din dinți. Urmau să fie prizonieri între zidurile școlii, fără speranță de evadare. Aruncă o privire spre Rain și văzu că tremura. Spusele căpitanului Miller o speriaseră de moarte. Își ținea ochii închiși și mâinile încleștate pe cotierele scaunului. Poate că ar fi trebuit s-o ajute, să-i spună ceva, dar era încă prea supărat pe ea și pe tot ce i se-ntâmpla ca să poată face asta.

— Ei, ce ziceți? Ați mai văzut așa ceva? Mi-aș fi dorit să am încă vârsta voastră ca să pot învăța aici, zise căpitanul arătând încântat spre clădirile de jos.

— Da, da, nu mă-ndoiesc de asta! bombăni Noah ironic, refuzând să se uite pe geam.

Dar, fără voia lui, privirea îi era atrasă într-acolo. Simțea ca și cum clădirile acelea ar exercita un fel de atracție asupra lui. Știa că e o prostie, dar chiar nu se putea opri să le privească.

Una dintre clădirile-gigant îi atrase atenția. Avea o formă ciudată, iar zidurile reflectau lumina pe toate fețele sale. Era dificil să localizezi ferestrele. Vru să întrebe cum de obținuseră efectul acela, dar o durere bruscă, profundă, îi străbătu tot corpul, fiindu-i imposibil să articuleze vreun cuvânt. Se chirci de durere. Tremura și-l treceau valuri de transpirație. Senzația era așa de nasoală, încât se sperie. Și, ca totul să fie și mai rău, urechile începuseră să-i vâjâie, iar ochii îl ardeau. Și-i acoperi cu mâinile.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu el?

După câteva secunde sau minute – nu reușea să-și dea seama de trecerea timpului din cauza durerii – începu să perceapă niște sunete. Nu știa ce e cu ele. Cumva, își

dădea seama că nu se auzeau din interiorul elicopterului, ci veneau de undeva din clădirile de jos. Dar cum de putea să le audă de la înălțimea aceea? Și ce erau? Nu păreau să fie cuvinte, deși sunau ca și cum ar fi. Se concentră pe sunete. Unele erau joase, ca sunetele scoase sub apă de balene, în timp ce altele păreau foarte ascuțite. Își alungă totul din minte, încercând să înțeleagă ce auzea. Erau mai multe tipuri de sunete, nu numai două, cum crezuse. Încercă să le separe unele de altele. Păreau totuși să fie cuvinte. Dar în ce limbă? După câteva clipe crezu că reușește să înțeleagă câte ceva. Dacă nu se înșela, o parte dintre sunetele-cuvinte transmiteau surprindere, teamă, derută, furie, dar și... curiozitate și...

Cineva îl zdruncina puternic de umeri, dar nu reuși să se desprindă de sunetele pe care le auzea. Tresări când fu plesnit tare peste față. Deschise ochii, vrând să țipe la oricine îndrăznise să-l lovească, dar dădu de privirea speriată a căpitanului Miller. Ochii negri ai acestuia păreau să-i iasă din orbite, era alb ca varul, iar bărbia îi tremura puternic, de parcă ar fi suferit un șoc.

— Noah, sora ta a dispărut din elicopter în timp ce zburam în cerc deasupra colegiului, spuse căpitanul agitat, cu ambele mâini pe umerii lui.

Noah înlemni. Îl privea pe căpitan, sperând că nu auzise bine. Își dădu seama că, în timp ce el era concentrat pe sunetele pe care le auzea, bărbatul adusese elicopterul la sol.

— A căzut din... din elicopter? reuși să întrebe cu vocea sugrumată de teamă, după ce văzu că Miller nu mai spunea nimic. Adică vreți să spuneți că a... a murit?

„Oh, Dumnezeu!” gândi, acoperindu-și fața cu mâinile. Sora lui murise. Nu se putea una ca asta! „Nu și Rain! Mai întâi mama și tata și... și acum...” În ultima vreme fusese

furiOS pe ea pentru prosteala cu muțenia, dar... dar nu voia să moară. Nu...

— Noah! strigă căpitanul Miller, dându-i mâinile la o parte de pe față. Ascultă-mă! Rain nu a căzut din elicopter. N-avea cum să cadă. Ușile sunt închise automat în timpul zborului. Și era prinsă în centura de siguranță. Privește! îi arată el centura de siguranță de pe scaunul unde stătuse Rain. Centura e încă prinsă. Cum a reușit să se ridice de pe scaun, dacă centura nu a fost desfăcută?

Noah privea scaunul cu centura de siguranță prinsă, încercând să se gândească la ce se întâmplase. Cum reușise sora lui să iasă din centură și să dispară?

— A mai dispărut și altă dată? întrebă bărbatul.

Băiatul își ridică privirea, întâlnind aceeași privire bulversată în ochii căpitanului Miller.

— Sigur nu a căzut? întrebă el ca să fie sigur.

— N-avea cum, răspunse căpitanul, scuturând din cap.

Noah îl văzu cum inspira și expira puternic și-și dădu seama că și el făcea același lucru. Încerca să se calmeze ca să poată gândi clar. Dacă sora lui dispăruse pur și simplu din elicopter, asta însemna că ce-i spusese ea despre motivul care o lăsase mută era... adevărat? Căscă niște ochi uriași când înțelese nebunia imposibilă a ceea ce făcuse sora lui.

— Cred... cred că a mai făcut asta o dată, spuse privind nesigur în ochii căpitanului. Dar cum de e posibil?

Domnul Miller își trecea nervos degetele peste față, părând a se gândi la ceva.

— Fir-ar! exclamă Noah când o idee îi veni în minte. E din cauză că ne-am născut în spațiu, nu-i așa?

Când Rain auzi îmbulzeala de țipete, știu că s-a întâmplat din nou. Mulțumi Cerului că de data asta ajunsese într-un loc unde erau și alți oameni. Oameni vii. Data trecută se întâmplase noaptea. Visase ceva, apoi se trezise pur și simplu în cimitir, în fața pietrelor funerare ale părinților ei, fără să știe cum ajunsese acolo. În primele clipe crezuse că încă mai visa. Dorise să creadă asta, fiindcă alternativa era de neimaginat. Dar vântul care șuiera printre crengile copacilor și pătrundea prin pijamaua ei subțire, precum și dalele de piatră extrem de reci de sub tălpile ei goale au adus-o la realitate. Chiar se afla în cimitir! A început să țipe. Minute în șir nu a putut să se oprească din țipat. Doar că nu a auzit-o nimeni. Singurul răspuns pe care l-a primit a fost scârțâitul macabru al porților ruginite ale cimitirului sub asaltul vântului. Nu avea telefonul la ea ca să-i poată suna pe bunici sau pe Noah și nici bani să ia un taxi. A luat-o la goană, alergând cum nu mai alergase niciodată până atunci. Nu s-a oprit din fugă decât după ce a intrat pe ușa casei. A dat buzna în camera bunicilor, dar când a vrut să le explice ce i se întâmplase, n-a reușit să scoată un sunet. Amuțise de spaimă.

Întorcându-se la ceea ce i se întâmpla în prezent, își dădu seama că, după țipete, nu mai auzise nimic. Era atât de liniște, încât își putea auzi propria respirație și bătăile precipitate ale inimii. Nu știa dacă liniștea asta e de bine

sau de rău. Forță gălma uriașă de salivă să alunece pe gât, făcându-și curaj să deschidă ochii. Respiră ușurată. Era vorba doar despre niște copii. Adolescenți, de fapt. Unii cam de vârsta ei, alții mai mici. Stăteau cu toții în fotolii, bătăindu-se încoace și încolo prin aer. Unele fotolii urcau până la tavan, apoi coborau la fel de ușor până la podea. Se frecă la ochi să se asigure că vede bine. Fotoliile acelea chiar se mișcau prin aer!

Copiii păreau șocați de apariția ei. Deschise gura să le spună că nu trebuie să se teamă, dar o închise la loc, aducându-și aminte că nu poate să vorbească. Le zâmbi stingherită, băgându-și mâna în buzunarul de la hanorac ca să scoată telefonul pentru a scrie un mesaj explicativ.

Un băiat înalt sări din fotoliu, de la mai mult de doi metri înălțime, repezindu-se spre ea cu o viteză amețitoare. O lovi puternic în mână în care ținea telefonul, care-i zbură cât colo, făcându-se țandări. Apoi îi strânse amândouă mâinile la spate. Lovitura fusese atât de puternică, încât se temu că-i rupsese brațul. Iar strânsoarea ca o menghină în care-i ținea încheieturile îi accentua și mai mult durerea. Îi dădură lacrimile.

Băiatul se răsti la ea, vorbind într-o limbă ciudată. Începură să vorbească și ceilalți, gesticulând și arătând spre ea. Vorbeau toți odată și tot făceau semne de la ea, la ușă și înapoi. Nu înțelegea nimic din ce spuneau.

O fată înaltă, mai înaltă decât ea, sări de pe fotoliu și, când se apropie de ea, începu să-i scoțoacească prin buzunare. Îi scoase toate rezervele de supraviețuire. Le studie în amănunt pe toate, apoi le dădu celorlalți să le studieze și ei. Rain mai văzuse prin filme cum polițiștii percheziționau infractorii, dar ea nu făcuse nimic să merite tratamentul acela umilitor.

Încercă să-și tragă mâinile din strânsoarea băiatului, dar acesta o smuci spre el, forțând-o să-și lase capul pe spate. Ochii lui argintii, reci, păreau că o îngheață. O privi și pe față. Amândoi arătau ciudat. Foarte ciudat. La fel de ciudat arătau și ceilalți. Poate chiar mai ciudat. Oare nimerise la un bal mascat? Probabil că da, fiindcă toți adolescenții de acolo purtau niște costumații extrem de originale.

Băiatul înalt și fata care-i scotocise prin buzunare își vopsiseră pielea într-o culoare cenușiu-nisipie, iar pe frunte își aplicaseră niște puncte argintii. Și pe marginile urechilor aveau mici puncte argintii. Părul și-l vopsiseră în negru-cenușiu lucios. Fata și-l prinsese într-un coc sobru la ceafă, iar băiatul optase pentru o coadă neglijentă din care-i ieșeau unele șuvițe. Avea o privire de războinic sălbatic, accentuată de culoarea argintie a ochilor. Era sigură că lentilele de contact care-i făceau ochii să arate așa îl costaseră o grămadă de bani. Și fata înaltă avea aceeași culoare a ochilor.

Aceasta din urmă se răsti la un băiat care voia să iasă pe ușă. Băiatul se opri. Nu deschise ușa, dar nici nu se îndepărtă de ea. Dădea din capul acoperit de un balon, părând nedumerit. Da, își băgase capul într-un balon. Rain se întrebă dacă reușește să vadă ceva prin aerul ceșos din interiorul balonului. Oricum, și costumația lui era destul de interesantă. Pesemne toți copiii din camera aceea stăteau foarte bine cu banii, din moment ce-și permiteau asemenea costume. Costume făcute la comandă. Nu credea să existe astfel de creații în magazinele obișnuite.

Își dădu seama că băiatul înalt îi vorbea. Vorbeau și ceilalți. Toți în același timp. Habar n-avea ce spuneau.

„Oare unde nimerise?“ se-ntrebă, privindu-le fețele furioase. Încercă din nou să iasă din încheștarea în care

era ținută, dar nu reuși decât să-l facă pe băiatul înalt să o strângă și mai tare. Era sigură că deja avea vânătași pe ambele brațe.

Fata înaltă se-ntoarse cu fața la ceilalți și le spuse ceva. Tăcură cu toții. Pesemne le spusese să nu mai vorbească. Se-ntoarse apoi din nou spre Rain. O fixă mai multe secunde cu privirea, o privire rece, părând să se gândească la ceva. Când îi vorbi, o făcu pronunțând fiecare sunet rar și clar. Lui Rain i se păru că o întrebase dacă este om. Fata repetă ce spusese mai înainte și, într-adevăr, asta o întrebase.

Își spuse că sigur adolescenții aceia nu erau întregi la minte. Cel mai probabil nimerise la un spital de nebuni. De aceea și vorbeau așa ciudat.

— Ești om? o întrebă fata înaltă din nou.

Rain dădu din cap că da. Se tot uita la ușă, gândindu-se cum să scape de-acolo. Privi și prin restul camerei, dar nu mai văzu o altă ieșire. Era o cameră mare, cu tavanul înalt, dar în afară de fotoliile care se mișcau prin aer, nu mai văzu alt mobilier.

— Ni s-a spus că oamenii nu se pot teleporta. Atunci, tu cum de-ai făcut asta? o întrebă o altă fată, privind-o curios.

Rain se holbă la părul albastru al fetei, lung până la genunchi, la sprâncenele vopsite în aceeași culoare, precum și la ochii ei de un albastru intens, cum nu mai văzuse niciodată. Era frumoasă ca o zână. Nu i-ar fi părut rău deloc dacă ar fi arătat ca ea. Și ea era drăguță, dar nu se putea compara cu frumusețea și gingășia fetei din fața ei.

Băiatul înalt o smuci, săltând-o câțiva centimetri de la pământ.

— Răspunde la întrebare! urlă el, apropiindu-și fața de a ei.